

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמון לציון הרב הקדוש
רבי שלמה מקרלין זצוק"ל הי"ד

| גליון 143 |

פרשת ראה תשפ"ג

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת ראה

ראה (יא, כו). הרה"ק בעל הבית אהרן מקארלין אמר: 'ראה' נוטריקון ר'אה אילול ה'ולך.

(כתבי הרה"ק ר' מאיר ברנשטיין ז"ל)

ראה אנכי נתון לפניכם היום ברכה וקללה (יא, כו). מהרב הק' וכו' מו"ה **שלמה מקארלין זצוק"ל**: ידוע שכל המצות שאדם עושה, אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, והפירות נקראים בשם ברכה, כי באו לאדם בתורת ריוח חוץ מהקרן. והוה פירוש הכתוב: 'ראה אנכי נתון לפניכם היום', בעולם הזה - 'ברכה' היינו הפירות, וקללה; נוטריקון והקרן קיימת לו לעולם ה'בא.

(אמרי שפר)

כי בגלל הדבר הזה יברכך (טו, ז). בגלגל החוזר בעולם יברכך - שיהיה ביופי. ר"ל אפילו כשיחזור הגלגל ויצטרך לבריות, יברכך זה כל גנים בכבוד.

(הרה"ק רבי אשר הזקן מסטאלין זי"ע, ספ"ה סעיפים)

לא תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת (יד, א). כאשר באו לנחם את הרה"ק רבי אשר השני מסטאלין זי"ע על הסתלקות אביו הרה"ק בעל הבית אהרן מקארלין זי"ע, אמר דברי נחמה בדמעות שלישי, בתוך הדברים סיפר **בשם הרה"ק מהר"ש מקארלין**, שאמר אחר שנתבקש אא"ז רבי אהרן הגדול בישיבה של מעלה: 'לא תתגודדו' - לא תעשו אגודות אגודות, יולא תשימו קרחה - לשון קרח וקרירות, כי רק 'בין עיניכם למת' - אבל באמת עדיין עומד ומתפלל.

(בית אהרן קנז, ד)

לא תקפץ את ירך מאחיך האביון (טו, ז). מהרב הק' וכו' מו"ה **שלמה מקארלין זצוק"ל**: 'תהלים' ראשי תיבות ל'א תקפץ ירך מאחיך ה'אביון, ומה שאינא בשל"ה הק' לומר תהלים קודם התפילה, יש בזה גם כן רמז לתת צדקה קודם התפילה, על דרך שאמרו (ב"ב י.)

ר"א יהיב פרוטה לעני והדר מצלי.

(אמרי שפר)

קדושת הקדוש

אמרים מובחרים, יקרים ומאירים, מתוך הספר 'קדושת הקדוש' הנמצא בשלבי עריכה

דביקות

אמר [-הרה"ק רבי אשר הזקן מסטאלין זי"ע] **בשם רש"ק: "אחוי לי דוכתא"** (כתובות ע"ז): - לשון דביקות ואחוי, זו עיקר מקום הנשמה. **הוא אמר** [-הרה"ק מסטאלין, "אחוי" - לשון אחוות] **אהבת חברים.**

(קובץ ספ"ה סעיפים)

עיטורי קדוש

ביאור הדברים

לשון הגמרא "אחוי לי דוכתא" מתפרש בפשטות כך: "אחוי היינו הראגי, "דוכתא" היינו מקומי. וזה מה שביקש רבי יהושע בן לוי ממלאך המות - שיוליכנו לגן עדן ויראה לו את מקומו, דהיינו מקום נשמתו. רבינו מבאר: "אחוי" מלשון אחוי ודביקות. דהיינו שהדביקות בה' ית' הוא עיקר מקומו של הנשמה. על כן עיקר עבודתו של האדם בזה העולם שיהיה תמיד בדביקות בהש"ת.

אשרי אדם

ידועה עבודתו של רבינו, אשר בכל ימי חייו היה דבוק בהש"ת ללא הפסק של רגע אחד. וכן מסופר בספר אור ישרים: פעם אחת נסע בדרך והיה על הדרך הר גבוה ומשופע מאוד, וכאשר ירדה העגלה מראש ההר להעמק וירוצו הסוסים מבהלים ודחופים באין מעצור, עד כי היה כפסע בינו לבין המות, כי כל רגע נדמה קץ לחיים, ומפני זה נפסק רבינו מעט בעת ההוא רגע מדביקותו. ויצא פסק דין בבית דין של מעלה שאין לו חלק לעולם הבא.

ובראותו זאת ברוח קדשו, אמר כי מקבל עליו הדין באופן שיפסטהו על ידי הקב"ה בעצמו, כי איך שיהיה הלא יהיה לפני ה' יתברך, ומה לו כי לא יהיה לו עולם הבא. ובטענתו זאת יצא לצדק דינו, וכמאמר העולם "אי דעם מלכות גזיעהן און דעם משפט געווינען" [-גם ראה את המלך וגם ניצח במשפט], כי נתנו לו שתיקה.

ואמר על זה: **(תהלים לב, ב) "אשרי אדם לא יחשב ה" - אשר רגע אחת נפסק מדביקות ה', "לו עון" - נחשב לו לעבירה גדולה.** את המשך הסיפור סיפר הרה"ק רבי אלימלך מגראדיסק זצוק"ל בשם אביו הרה"ק ר' חיים מאיר יחיאל ממאגלניצא זצוק"ל (דברי אלימלך פרשת שופטים), והוא, שרבינו התמרמר מאוד שהפסיק מדביקותו לשעה מועטת, וקיבל על עצמו מסירות נפש ממש לתקן זאת לפי תשובת המשקל, והיינו כי אז היה צריך לעבור דרך הספר וגבול, ובמכוון עבר הגבול, אשר לפי הנימוס רשאים לירות אחריו בקנה השריפה. ואם כן היה ביראה מסכנת מות, ומכל מקום היה מחזק עצמו לבל להיות נפסק מדביקות הש"ת, ואח"כ כשעבר הגבול צוה לעמוד לבל להבריח המכס כמנהג המדינה. מכאן תראה גודל מעלת הצדיקים הגדולים אשר יראים ועושים תשובה במס"ע על ביטול רגע מדביקות השם.

כיוצא בזה מסופר בכתבי ר"י שו"ב:

רבינו נסע פעם אחת מעיר אחד שהיה שבת שם, והוצרכו לעבור במעבר (גשר) פרוס על הנהר,

והובילו גם כן בעת הזאת שוורים גדולים מאוד, והביטו כולם דרך המרכבה שלו - כי היה בקאטש סגור וכדומה, וענה אברך אחד בקול קצת: ראו גדולת השורים - כי היה דבר פליאה, והביט על זה הקארלינער.

אחר כך כשעברו, היה שם בית קטן אחד שמקבלים שם דמי המעברות, שאל הקארלינער אם אפשר לכנוס לשם על איזה רגעים ביחידות, ואמרו שאפשר, ונכנס ונעל עצמו ושהה מאוד, ונגשו אל הדלת וכמעט רצו לשבור את הדלת לראות מה זה, וראו דרך החור ששוכב בפישוט ידים ורגלים בבכיות גדולות בשפיכת הלב כמעט שמחזיק במסירות נפש, ודפקו בחזקה עד שהתעורר.

ושאלו מקורביו מה זה, אמר להם הלא אמרו חז"ל 'המהלך בדרך וכו' ואומר מה נאה אילן זה' וכו' (אבות ג, ז), והלא אני גם כן הבטתי בהשורים ופסקתי מדביקות, ועל זה אני עושה תשובה מחרטה גדולה, כי נגע עד הנפש.

שלא ינתק עצמו מהדביקות

בכתבי רמ"מ מידוער מסופר:

פעם אחת נתארח רבינו בדרך אצל בעל הבית אחד מאנ"ש, וישב אצל השולחן ואמר לו להביא מ"ד חזק. ובתוך כך באו שני שרי צבא שהלכו למלחמה וציוו לו שילך מזה המקום שהם רוצים לשבת, והוא לא קם ולא זע משם, רק שאל לבעל הבית אם הביא כבר המ"ד. ובערו כאש חמתם על שלא קם ממקומו, והניחו חרב שלופה זה מכאן וזה מכאן ולא היה חסר רק התזת הראש, והוא לא נתפעל כלום. ואחר כך אמרו כנראה שהוא משוגע שמניחים לו חרב על צווארו והוא לא מתפעל כלום, והלכו למקום אחר.

וכששמע מזה הנעשכזייר זי"ע אמר: עתה נתבאר לי מאמר חז"ל אפילו חרב חדה מונחת על צווארו אל ימנע עצמו מן הרחמים, פירוש ער זאל זיך ניט אפ רייסין פון דביקות (-שלא ינתק עצמו מהדביקות).

ביאור דברי ריב"ל

אולי אפשר לומר שרבינו בא לבאר את המעשה דריב"ל עם מה"מ, כי הנה ידוע שאין מה"מ שולט בצדיקים בעת עסקם בתורה או בשעה שהם דבוקים ומתעסקים בעבודתו ית' (עיין שבת י: במעשה דדוד המלך ובמפרשים שם). והוה שאמר ריב"ל למה"מ בעת שבא ליטול את נפשו "אחוי לי דוכתא" כלומר עתה אני דבוק בה' ואין לך שליטה עלי.

וכן גם היה מעשה אצל רבינו עצמו, אשר נהרג על קידוש השם, והיה זה רק כאשר אחד ממכדיו הפסיקו לרגע אחד מהדביקות שרק אז שלטה בו יד זדים.

הצדיק הקדוש רבי שלמה מקרלין זי"ע מחכה ליהודים, להשפיע כמו בחיים חיותו

אמונה, יראת שמים, קשר לבורא עולם, שפע ברכה, ישועות ורוב טובה.

הנכם מוזמנים אליו בכל עת, כל השנה!

לתיאום ופרטים נוספים
חייגו ל'מרכז לודמיר':

02-54-35-660

ארוחות מאורגנות לקבוצות

שמייה חמה וכיבוד קל

מקהה טהרה מהודר

בית הכנסת לתורה ולתפילה

חדרי אירוח נחים ומאוברים

כוורת הזהב

"ברצוני למכור לך את כוורת הדבש הזו תמורת עשרים רייניש, תוכל להוריק את הדבש שבתוכה - דבר שדורש עבודה מייגעת, ולמכרו בפי שניים. התסכים?" "מעוניין אני לרכוש את הכוורת. חזור אל בני ביתי ומסור להם כי ביקשתי שילוו משכננו עשרים רייניש ויתנום לך".

לאחר רדת הליל שב רבי מאיר לביתו יגע מעמל תורתו, ופנה אל הכוורת שזה עתה נרכשה. הוא החל לפתוח בזהירות את הלוחות שעליהם חלות הדבש, והנה להפתעתו הרבה גילה כי שפת הכוורת רחבה ביותר, בצורה שונה מן המקובל, ואם כך, אות הוא שתוכן הכוורת - כלומר הדבש אשר בה - מועט הוא ביותר.

"אין דברי!", קרא רבי מאיר בבטחה, "הכל לטובה מאת ה', אין לנו לדאוג כלל!". אך הדבש היה מועט ואף יבש כחרס. רבי מאיר הבין כי אין ברירה אלא לפרק את התיבה ולמכור לפחות את לוחות העץ.

אולם משהחל לפרק את הדפנות נשמעו לפתע קולות מחורים. והנה החלו מטבעות זהב נושרות ארצה בקול מצלצל. עשרות מטבעות זהב נשפכו מתוך החלל שהיה בשוליה של התיבה. אוצר של ממש.

קולות רינה וצהלה בקעו באחת מפייהם של בני הבית, אולם רבי מאיר מיהר לעצור בעדם.

"איננו יכולים ליהנות מן הממון הזה עד אשר נפגוש שוב את וקאסילב ונחקרנו היטב על דבר הכוורת, מקורה ועניינה".

למחרת בבוקר הבחינו בני הבית בואקסילב הגוי, רחב הגוף, כשהוא מתהלך בסמוך לביתם בצעדי הגסים.

"אבינו מחפש אותך בדחיפות, הוא רוצה לשאול אותך דבר מה!"

"מאיר ספראוועדיליווי רוצה לדבר עימי?" שאל הגוי בנימה רבת סיפוק, "בוודאי! מיד סר אני לחלות פניו!"

נכנס ואקסילב להיכל בית המדרש וניצב ביראת כבוד לפני רבי מאיר.

"הו ואקסילב היקר!" קידם אותו רבי מאיר, "אמור נא לי, מהיכן הייתה לך הכוורת שמכרת לי ביום האתמול?"

נרתע ואקסילב למראהו הבוהן של הרבי, וקרא בקול נכנע כשידיו על ליבו:

"יאמין לי כבודו כי לא גנבתי את הכוורת, אלא מצאתיה בלב היער ומשמם הבאתי אותה עד הנה ומכרתיה לך".

חיוך פשט על פניו הטהורות של הרבי. הוא פטר לשלום את הגוי ונשא כפיו לאביו שבשמים מושיעו ומבטחו ופתח בהודיה נרגשת על האוצר הגדול ששלח אליו ברחמים גדולים להתכלל בכבוד ובריווח מידו הרחבה והמלאה.

כשהיה נכדו של רבי מאיר, הלא הוא הצדיק המפורסם רבי מאיר'ל מפרמישלאן, מספר את המעשה הזה, היה מסיים ואומר: "מלכים ושרים גדולים צברו את הכסף עבור זקני הקדוש, וכל זאת בעבור מדת הבטחון הגדולה שהיתה לו".

לפני למעלה מעשרים שנה רכש מייסד אגודת 'אהלי צדיקים' הלא הוא ידידנו הרב ישראל מאיר גבאי שליט"א, חלק מבית החיים העתיק בעיר פרמישלאן שבמחוז לבוב באוקראינה, והציב שם מצבת קודש לזכרו ולהנצחת שמו של הרה"ק רבי מאיר הגדול מפרמישלאן זי"ע. לאחר שנים התאגדו כמה מצאצאיו של רבי מאיר הגדול המתגוררים בארצה"ב ורכשו במחיר עתק את האזור כולו עם בתי המגורים אשר בו, והקימו גדר גבוהה סביב.

לרגל מלאת 250 שנה להסתלקות רבי מאיר הגדול מפרמישלאן - כי"ב מנחם-אב תקל"א.

'מאיר ספראוועדיליווי', כך כינהו סוחרי השוק הפרמישלאנאיהערלים - 'מאיר הנאמן'. יהודים כגויים ידעו כולם כי מאיר הסוחר נעים ההליכות ומאיר הפנים ישר מאין כמוהו וכי ניתן לסמוך עליו בעיניים עצומות, וכי לקיים עימו עסקה הרי זה הדבר הבטוח והשווה ביותר.

לא רק ישרותו של ר' מאיר הנאמן שבתה את ליבם של סובביו, אלא שתבונה נפלאה ניבטה מבין עיניו הטהורות, ופיו מרבה היה להיות חתום, נוצר את חכמתו בתוכו. כל אלו עם קדושה והוד מיוחדים שחשו העומדים לפניו - השרו יראת כבוד מיוחדת כלפיו, ואף הסוחרים הגויים שאף להם ולא יריחון, הבינו כי אדם מורם מעם לפניהם. מאיר הנאמן היה לא אחר מאשר רבי מאיר הגדול מפרמישלאן, אבי שושלות הקודש פרעמישלאן, נאדבורנא, קרעטשניף, והמסתעף מהם.

רבי מאיר שהיה תלמיד חבר של מרן אור שבעת הימים הבעל-שם-טוב הקדוש זי"ע, בחר להסתתר מעין רואים ולהתעטור באדרת של ענוה ופשטות, תחתיה עבד את קונו ביראה ובאהבה ועסק בתורה הנגלית והנסתרת גם יחד, בעודו צפון ונחבא מעיני הבריות.

נצר חוסר מגזע אראלים ותרשישים היה רבי מאיר, וכבר העידו על משפחתו שמימי בית שני לא פסק מהם זרע קדושי עליון בעלי רוח הקודש דור אחר דור. נכדם של גדולי הדור היה, כמו אותו צדיק וקדוש מבעלי התוספות רבי יעקב מקורביל זי"ע, בעל מחבר שו"ת "מן השמים", ובו שאלות והלכות שונות ששאל בשאלות חלום כדי להכריע במחלוקת בין הפוסקים.

לפרנסתו עסק רבי מאיר במסחר בשוק העירוני, ולפרקים שימש כמלמד נערים אותם היה משקה אותם תורת ה' תמימה, כאשר במשך תקופה גם לימד את בניו של המקובל האלקי רבי שבת' מראשקוב זי"ע, מבני חברותו של הבעש"ט הקדוש. רק לאחר ימים ושנים התגלה רבי מאיר והנהיג את צאן מרעיתו בעוז גדול ובחמלה רבה.

והנה ביום מן הימים, שב רבי מאיר לביתו לאחר תפילת השחר אותה ערך באריכות גדולה ובדקות, ניגש לארון הספרים, נטל לידי ערימת ספרים ופנה לצאת מהבית לכיוון בית המדרש.

"מדוע זה הינך פונה כעת לסדרי לימודך? מה השתנה יום מיומיי, שכל יום הרי פונה אתה בשעה זו לעסקי המסחר לפרנסתך?" תמחה נוות ביתו באוזניו.

שלוה עמקה נסוכה הייתה על פניו הקדושות והוא גם לא יטען: "אכן יפה וטוב שאלת. אמנם הבוקר גמלה החלטה עזה בליבי, כי היות והבורא הרחמן שבראני ומקיימי בכל רגע הוא הזן והמפרנס אותי, ולא השתדלתי ועסקי, לפיכך מוטב שאחזק ליבי בבטחון מוחלט בו יתברך, וממילא שוב לא אצטרך לצאת השוקה למסחר, כי הבוטח בה' שוגב, וחסד יסובבנו".

סיים רבי מאיר את דבריו יצוקי מנוחת הנפש של הבוטח, ויצא את ביתו לבית המדרש. ישב על ספריו הפתוחים והגה ושקד בתורה במתיקות כשותה מים צוננים בצמא.

חלפו ימים אחדים בהם התחזק רבי מאיר באמונתו התמה ואימץ ליבו בבטחון חזק, והנה דפיקות נשמעות על דלת ביתו הדל. בפתח עמד ואקסילב הגוי.

"מחפש אני את מאיר ספראוועדיליווי בדחיפות!" אמר לרבנית, וזו הפנתה אותו לבית המדרש.

נכנס ואקסילב לבית המדרש והניח לפני מאיר תיבה גדולה.

מצבת זכרון להרה"ק רבי מאיר הגדול מפרמישלאן בשטח בית החיים השונים - באדיבות אגודת 'אהלי צדיקים'

ילדי רבינו שלמה

חידת השבוע

ישועות בצל רבינו בלודמיר כבחי חיותו

אוהל הישועות

חידה: מה הם דברי הנחמה שאמר רבינו אחרי פטירת רבו רבי אהרן הגדול מקארלין?
הפתרון לחידה מופיע בעלון זה.

כדי לענות על החידה יש לחיג לקו לודמיר 02-3011122, להכנס לשלוחת הילדים - שלוחה מספר 0, ולפעל לפי ההוראות. בין הפותרים נכונה תגלג זכות רכישת ספרים.

את התשובה יש לשלח עד ליום ראשון פרשת שופטים

הזוכה לפרשת ואתחנן: משה שורץ, ירושלים

אוצרות ומשגים

מתכוננים לקראת בואו של הצדיק, מסדרים ומצחצחים את בית המדרש. כל יהודי העירה טרוח ועמלו ביגיעה רבה לכבודו של האורח הדגול, הרבי הקדוש. "כעת הבה נגלג להכין את המקוה לכבוד הרבי! המקוה הרי צונן לגמרי בימים קרים שפאלה!" קראו חבורת החסידים זה לזה שעות ספורות לפני כניסת השבת, ופנו מיד אל מקום המקוה.

המשך יבוא בעדיה

ישלח דברו וירפאם (א)

חבורת החסידים תושבי העירה הרוסית הצוננת והקפואה, התמלאו התרגשות אדירה ולבם התרגנו מאשר ושמחה. הקר המקפא ששרר בחוץ כמו נשר והתפוגג, נמס ונעלם, נכח הבשורה המרגינה כל כך: הרבי הקדוש רבי שלמה מקארלין עומד לשבות בצלם בשבת קדש הקרובה! העירה כלה התעוררה ונעשתה כמקרה. כלם

שידוך בזכות רבינו

מספר הגאון ר' אהרן א' שליט"א משכונת רמות בירושלים: שעות ספורות לפני נסיעתי לעבר שדה התעופה לקראת הטיסה ללודמיר עיר הקודש, מחייג אלי אחד מדיירי השכונה ושמו ר' צבי אלימלך ג', כשהוא נוסע אל רבי שלמה קארלינער לארצותינו? ענית בחיוב, והוא ביקש לשלוח עמי קויטל שאניו את לפני הרבי הקדוש על גבי הציון. בקויטל רשם את שם בנו שהגיע לפרקו וממתין לאירוסיו עביג בשעה טובה ומשמחת.

הרגשנו כולנו כי רבינו כמו בחיים חיותו שיגר אלינו את השידוך המשמח, ובטוחים אנו שזכותו תעמוד לטובתם של הזוג שיקימו את ביתם מתוך נחת ושלווה, סימן טוב ומזל טוב.